

rådets kolonistatus. Men ulykkeligvis har den undladt at tage passende skridt til at håndhæve sin autoritet over for det mindretal, der har tilrevet sig magten i den erklærede hensigt at opretholde et hvidt herredømme. Derved kan det ikke forblive. Rhodesia må ligesom det øvrige Afrika blive frit, og dets uafhængighed må hvile på et flertalsstyre. Hvis kolonimagten ikke er villig til eller ikke formår at afstedkomme en sådan magtoverdragelse til folket, ja så vil folket selv ingen anden udvej have end at erobre magten, hvis og når det kan. Og Afrika har ingen anden udvej end at støtte disse bestræbelser. Det udestående spørgsmål i Rhodesia er derfor, om Storbritannien vil genetablere sin autoritet i Rhodesia og derefter ad forhandlingsvejen på fredelig måde nå frem til et flertalsstyre forud for uafhængighed. Dersom Storbritannien er villig til at påtage sig sidstnævnte forpligtelse, vil Afrika samarbejde med Storbritannien i forsøget på at genetablere dets autoritet. Dette er den vej til fremskridt, vi ville foretrække; den kunne medføre mindre lidelser for alle i Rhodesia, sorte såvel som hvide. Men indtil der foreligger afgørende bevis for, at Storbritannien accepterer princippet om uafhængighed på grundlag af flertalsstyre og er rede til at tage et hvilket som helst skridt, der måtte være nødvendigt for at realisere dette, har Afrika intet andet valg end at støtte kampen for folkenes frihed med alle til rådighed stående midler.

17. På samme måde som ansvaret for en løsning af Rhodesia-problemet med mindst mulig vold påhviler Storbritannien, ligger ansvaret for en løsning i *Namibia* med mindst mulig vold hos De forenede Nationer. Ifølge enhver folkeretlig regel og ifølge enhver præcedens skulle Namibia nu have været en suveræn, uafhængig stat med en regering hvilende på flertalsstyre. Sydvestafrika var en tysk koloni indtil 1919, ligesom også Tanganyika, Rwanda og Burundi, Togoland og Cameroun var tyske kolonier. Det var et udslag af europæisk politik, at administrationen af Sydvestafrika, da mandatsystemet oprettedes efter Tysklands nederlag, blev overdraget til den hvide mindretalsregering i Sydafrika, medens de andre tyske kolonier i Afrika blev lagt i hænderne på henholdsvis den britiske, den belgi-

ske og den franske regering. Efter den 2. verdenskrig blev alle mandatområder med undtagelse af Sydvestafrika omdannet til formynderkabsområder og har senere opnået uafhængighed. Sydafrika har derimod vedholdende nægtet at opfylde selv den internationale forpligtelse, det påtog sig i 1919, og har i stadig større grad anvendt apartheidsystemets umenneskelige doktriner over for Sydvestafrika.

18. De forenede Nationers generalforsamling har fordømt denne handling og har i 1966 bragt det mandat til ophør, som var det legale grundlag for Sydafrikas besættelse af og herredømme over Sydvestafrika. Generalforsamlingen har erklæret, at De forenede Nationer nu har det direkte ansvar for området, og har nedsat et ad hoc udvalg med den opgave at anbefale praktiske foranstaltninger til Sydvestafrikas administration og til at sætte befolkningen i stand til at udøve deres selvbestemmelsesret og til at opnå uafhængighed.

19. Intet kan være klarere end denne beslutning, som ingen af sikkerhedsrådets faste medlemmer stemte imod. Alligevel er der ikke siden da truffet effektive foranstaltninger til dens gennemførelse. Namibia er stadig i kløerne på den mest hensynsløse mindretalsregering i Afrika. Dets befolkning er stadig undertrykt, og de som gør sig til talsmænd blot for fredelige fremskridt henimod uafhængighed bliver stadig forfulgt. Verden har en forpligtelse til at gøre sin styrke gældende for at gennemtvinge den beslutning, som alle landene samarbejdede om at træffe. Sker dette, er der håb om, at en ændring kan gennemføres uden al for megen vold. Sker det ikke, vil Sydvestafrikas befolkning før eller senere tage loven i sin egen hånd. Befolkningen har været ufattelig tålmodig, men en dag vil dens tålmodighed være udtømt, og da vil i hvert fald de afrikanske lande ikke kunne sidde en anmodning om hjælp overhørig.

20. Sydafrika er selv en uafhængig, suveræn stat og medlem af De forenede Nationer. Det er langt mere udviklet og rigere end noget andet land i Afrika. Dets indre anliggender er på ethvert retligt grundlag en sag, som alene angår den sydafrikanske be-